

man saa forekommer det mig, bør have den Tillid til den høitagede Minister, at han ikke vilde have forelagt den, dersom han havde meent, at man med Rimelighed kunde antage, at der vilde møde saadanne Hindringer. En saadan Tillid troer jeg, vi maage have til den høitærede Minister; thi ellers kunne vi aldeles ikke forhandle med ham eller gaae ind paa Sagen. Dersom man tager Sagen i sin Almindelighed, da vil der jo kunne gjøres Indvending mod ethvertfømhelst Foretagende, der ikke er af den Natur, at det kan udføres den samme eller næste Dag, man lever; thi hvem kan forudsæe de store politiske Begivenheder. Der er hundrede Meninger om, hvorledes det vil gaae i Europa til næste Foraar, Enhver kan forsvare sin Mening med rimelige Grunde, og dog er der kun Een eller maaskee slet Ingen, der har Ret; thi fra det Standpunkt er der kun Et muligt, nemlig det, der seer, og den, der seer det, har Ret. Hvor kan en Minister, selv om han var den mægtigste Mand i Europa, forudsæe noget Sagdant, men endnu meget mindre er det muligt for en Minister, i et lille Land som Danmark, at forudsæe det. Man har altsaa forlangt Noget, som er umuligt for Ministeren som for enhver Anden at besvare, men som man dog, naar man opfatter Sagen fra den anden Side, maa sige er allerede besvaret. Jeg troer derfor, at man ikke af den Grund skal lade sig afstrække fra at fremme dette Forslag, som, efterat de forældede Stud, dette Træ har skudt, nu engang ere ffaarne hørt, vistnok vil vore til stort og overordentligt Gavn for vort Fædreland.

Neergaard: Ibet jeg vel paastjønner den store Virksomhed og Energi, den ærebe Indenrigsminister har lagt for Dagen ved saa hurtigt at faae fremmet det foreliggende Lovudkast, og uagtet jeg ikke kan indvende noget Væsentlig imod Contractens Affattelse i sin Heelhed — man maa endog indrømme, at den efter vore Forhold er ret billig — saa kan jeg dog ikke andet end føle en Deel Betænkelighed ved at paaføre Staten en Udgift af henved 17 Millioner Rigsdaler i Contanter. Man kan jo nok sige, at det ikke ganske bliver Contanter, da man kan betale med kongelige Obligationer,

men det regner jeg fra mit Standpunkt for omtrent det Samme som Contanter. Hvorvidt jeg paa Sagens senere Stadium kunde faae mindre Betænkelighed, end jeg nu har, ved at gaae ind paa Lovudkastet, vil jo meget komme an paa, hvorledes Sagen til den Tid stiller sig. Skulde det høitærede Thing i Forening med Regjeringen blive omtrent enig, jeg vil ikke sige ganske enig, men hvis der skulle blive en meget stor Majoritet for den Retning, hvori de forskjellige Linier af Banen skulle gaae, saa vil det maaskee bidrage til, at jeg kan gaae ind paa Lovudkastet. Der er derimod et andet Punkt, jeg vil tillade mig at berøre, som Ingen tidligere har berørt, og det er, hvad der staaer i Ministerens Motivering af Sagen Side 2; „J een Hensende vil maaskee det fremlagte Lovudkast undre Dem, nemlig fordi Linten mellem Skive og Struer er fastholdt.“ Jeg vil henstille til det ærebe Things Billighedsfølelse, om der ikke vilde vore noget Ubilligt i, at man, naar man nu har til Hensigt at udvide Jernbanesystemet til de forskjellige Egne af Sjælland, vilde affære den Egn, der hidtil har været stedmoderligt behandlet, uagtet dens Befolkning dog har høvt Udsigt til, at de Gøder, som ville komme saa stor en Deel af Provindsen til Nytte, ogsaa skulle komme den til Nytte, idet der nemlig af begge den lovgivende Magts Afbealing er vedtaget og af Kongen sanctioneret en Lov for, at den ogsaa skulde vore deelagtig i Jernbanesystemets Gøder. Contracten er yderligere affluttet og Banen allerede paabegyndt. Jeg troer derfor, det ærebe Thing ved næiere Overveelse vil finde, at det vilde vore ubilligt, om man, idet man vil udvide Jernbanesystemet, til at gjælde i en lang videre Kreds, end der var paatenkt i Loven af 1857, vilde affære denne Egn fra at nyde Godt af Jernbanen. Jeg vil derfor henstille til Thinget og det Udvælg, som jeg troer der vil blive nedsat i Sagen, om man ikke af Billighedshensyn vilde fastholde Strækningen mellem Skive og Struer. Der er ogsaa en Betragtning, jeg troer man bør gjøre gjældende, nemlig, at dersom man tænker sig, hvad jeg troer engang vil see, at der vil blive en vestjydskt Bane — om det bliver en Hestebane eller en let Locomotivbane kan jeg ikke have